

РЕШЕНИЕ

№ 6796

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6828** по описа за **2022** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ (ДИТСО) срещу решение № 2015 от 06.06.2022 г. по НАХД № 1739/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 121 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 23-2100103/21.12.2021 г., издадено от директора на ДИТСО, с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ) на „АРА БИЛД“ ЕООД, в качеството му на работодател и строител, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 (две хиляди) лева за нарушение на чл. 24, ал. 1 от Наредба № 2/2004 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба № 2/2004 г.).

В жалбата се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение поради превратно тълкуване на нормите на чл. 6, ал. 2, т. 14 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (отм. с § 1 от заключителните разпоредби на Постановление № 313 от 5 октомври 2022 г. за приемане на Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" - ДВ, бр. 81 от 11 октомври 2022 г., в сила от 15.10.2022 г.) (УПИАГИТ) и чл. 16, ал. 2 от

същия правилник. Оспорва се изводът на въззивния съд за некомпетентност на органа. Иска се делото да се върне за ново разглеждане на друг състав или алтернативно спорът да се реши по същество, като се потвърди изцяло НП. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – „АРА БИЛД“ ЕООД, чрез адв. А., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Алтернативно, иска от съда да отмени съдебното решение и измени НП, като приложи санкцията за маловажен случай на нарушение на кодекса по чл. 415в КТ. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XV-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от Административен съд София – град, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на Наказателно-процесуалния кодекс доказателства и доказателствени средства СРС от фактическа страна е установил следното: при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в обект на ответника по касация от контролните органи на касатора, на 04.11.2021 г. на място в обекта, находящ се в [населено място], кв. Б., ул. „206-та“ № 12, и по документи на 09.11.2021 г. и 15.11.2021 г. в сградата на ДИТСО, било установено, че дружеството – ответник по касация, в качеството му на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР от КТ и строител по смисъла на §1, т. 2 от ДР на Наредба № 2/2004 г., е допуснало до работа на строителната площадка работещите на длъжност „общ работник“, в т. ч. Д. Н. У., които не използвали осигурените им лични предпазни средства и специално работно облекло, а именно защитна каска, защитни обувки, защитни ръкавици, светлоотразителна жилетка и работен гащеризон. При извършената на 04.11.2021 г. проверка на място в обекта било установено, че Д. Н. У. извършва арматурни дейности за изграждане на стоманобетонна плоча на кота +8,60м без осигурено работно облекло и лични предпазни средства.

Въз основа на тези констатации бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), с който деянието било квалифицирано като нарушение по чл. 24, ал. 1 от Наредба № 2/2004 г. Въз основа на него било издадено НП, предмет на производството пред СРС.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, СРС от правна страна е приел, че административнонаказателната процедура се е развила пред некомпетентен орган и е отменил НП като незаконосъобразно.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Решението е правилно.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че съставянето на акта и издаването на обжалваното НП са осъществени от некомпетентен орган.

Издадени са Заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и Заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които на основание чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ на служителите от ДИТ С. - област е определен териториален обхват на контролна дейност, който включва и конкретно посочени райони на [населено място] (сред които попада кв. Б.). Доколкото в случая проверяваният обект е в [населено място],[жк], последният попада в район „В.“, респективно е включен в териториалния обхват по Заповед № 3-0024/08.01.2019 г.

Съгласно чл. 12, т. 3 УПИАГИТ (отм.) специализираната администрация на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ е организирана с 28 териториални поделения - дирекции „Инспекция по труда“, разположени в административните центрове на областите.

Териториалната компетентност на отделните териториални поделения на ИАГИТ е императивно определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) и не е налице делегиране от страна на изпълнителния директор на права да определя или изменя тази компетентност. При делегирането има прехвърляне на правомощия от един орган на друг орган, като за да е възможно и правно допустимо това, винаги е необходимо изрично нормативно овластяване. В настоящия случай такова овластяване няма. Разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ повелява, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда. Това е признатата му от подзаконовия нормативен акт възможност да определя материалната им компетентност, което означава, че те могат да упражняват правомощията си само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Това обаче не касае пространствените граници, в които те могат да действат редовно, т. е. териториалната им компетентност. Липсва изрично възложено правомощие на изпълнителния директор да определя и променя териториалната компетентност на инспекторите по труда. Иначе казано, правомощията на изпълнителния директор на ИАГИТ по чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ (отм) са свързани определяне обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда, но само в определените за тях рамки на компетентност, но не и повече от предвиденото, включително за териториалния обхват. (В този смисъл е решение № 3624/15.04.2022 г. по адм. дело № 11698/2021 г. на ВАС).

Горното означава, че правилно СРС не зачел действието на Заповед № 3-0024/08.01.2019 г. и Заповед № 3-0025/08.01.2019 г. на изпълнителния директор на ИАГИТ, с които се определя териториална компетентност на ДИТ С. – област, различаваща се от определена в чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм) - дирекциите осъществяват дейността си на територията на съответната област. Това води до извод, че АНО е териториално некомпетентен орган, действал извън териториалния обхват по чл. 16, ал. 2 от УПИАГИТ (отм), поради което правилно е наказателното постановление.

При този изход на спора, искането на ответната страна за разноси би било основателно, ако такива са сторени. Тъй като не са представени доказателства за

направени разноски, то съдът не следва да присъжда такива.
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2015 от 06.06.2022 г. по НАХД № 1739/2022 г. по описа на СРС, НО 121 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.